

Zonnewereld, Schaduwwereld

Zonnewereld, Schaduwwereld

Paul Kater

Schrijver: Paul Kater
Coverontwerp: Paul Kater
ISBN: 9789463420518
© Paul Kater

1. De molen.

"Hé, wat is er met jou aan de hand?" Gerda keek Mischa aan die met zijn zakdoek zijn gezicht af stond te vegen. "Dat lapje heeft geen zin. Jij moet chemisch gereinigd worden. Ik had je nog zo gewaarschuwd, maar je wilde niet luisteren."

Yigit grinnikte. "Hij heeft meer aan een zwaailicht en een megafoon. Anders hoort-ie het niet."

Mischa keek driftig naar de Turkse man van zijn team. "Wil jij alsjeblieft je bek houden. Het was heftig van-nacht, ik ben hartstikke kapot." Hij klonk geïrriteerd. "Waar zijn Ashna en Rob?"

Gerda haalde haar schouders op. "Misschien moeten ze een omweg nemen. De afspraak was om niet op elkaar te wachten dus vertrekken we nu." Ze liep naar de deur en tikte een code in op het paneel ernaast. Het slot klikte. "Komen jullie nog? En kijk jij een beetje uit met je hand, Yigit?"

Yigit knikte. De hand met de zakdoek erom gebonden hield hij voorzichtig vast. De oorspronkelijk witte zakdoek was veel te rood naar Gerda's zin.

Nadat de groep het halletje in was gegaan, controleerde Mischa of de deur goed dicht zat. Daarna klommen ze de trap op naar de molen. Het was er stil. Precies goed. Gerda keek even omhoog naar de indrukwekkende, houten constructie van de molen. "Bijzonder. Het blijft bijzonder."

"Best," mopperde Mischa die echt moe was. "Blijf jij maar kijken. Ik ga douchen en dan pitten." Daar waren ze alle drie wel aan toe. Mischa viste een sleutel uit zijn zak en maakte de grote, houten buitendeur open. "Hup. Eruit allemaal."

"Jezus, doe effe rustig," mopperde Gerda op haar beurt terwijl ze de molen verliet. "Je bent hier de baas niet." Ze knipperde tegen het zonlicht dat hen begroette.

Yigit hield de zon met een opgeheven hand uit zijn ogen. "Ik wil jullie vandaag niet meer zien. Tenzij er iets gebeurt. Dan zien we elkaar hier weer. Ik hoop het niet."

"Ik ook. De groeten, mensen. Ik ga douchen," zei Mischa. "Ik voel me alsof er van alles in mijn haar zit." De twee anderen wensten hem een fijne dag waarna de lange knaap wegbeende.

"Ik weet niet wat er met hem aan de hand is," zei Yigit. "We moeten eens met hem praten. Hij maakte bijna een paar stomme fouten vandaag."

Gerda beet op haar onderlip en knikte. Mischa had het team vandaag een keer bijna in gevaar gebracht. "Moeten we het binnenkort met hem over hebben, maar niet nu. Ik ga ook naar huis. Tot later. En laat de dokter naar die hand kijken. Die ziet jou tegenwoordig

verdomme vaker dan je vriendin. Je moet echt wat voorzichtiger worden, Yigit."

Yigit keek schuld bewust. "Is goed. Morgen als eerste. *Güle güle*. Tot ziens."

Een uur later was er weer beweging in de kamer onder de molen. In een hoek verscheen eenzelfde waas als voorheen. Twee figuren stapten daaruit; een Surinaamse vrouw en een Nederlandse man. "Dat was op het randje," zei de man hijgend.

"Klopt." De vrouw, Ashna, steunde even met haar handen op haar knieën. "Ik voel me alsof ik totaal geen conditie heb. Verdomme zeg..." Toen ze weer op adem was keek ze Rob aan. "Ben jij nog heel?"

"Denk het wel," knikte de man. "Klaar om te gaan? De anderen zijn waarschijnlijk al terug."

"Laten we maar meteen naar huis gaan. We hebben tenslotte niets meer om nog op te hoeven bergen."

* * *

De volgende ochtend was Ashna vroeger wakker dan ze had gehoopt. De vorige dag was druk genoeg geweest om nog een paar uur te mogen slapen. Rob lag nog bewegingsloos naast haar. In het weinige licht dat door de gordijnen naar binnen kwam lag ze te bedenken dat ze diezelfde gordijnen al tien keer had willen vervangen door dikkere, grotere modellen. Het kwam er maar niet van. Ashna rolde op haar zij en keek op haar telefoon. Het apparaatje zag er uit als een gewone telefoon maar het ding kon heel wat meer. De telefoons van Rob en de anderen hadden dezelfde, bijzondere *app*. Half acht. Zou ze al opstaan? Ze lag wel

lekker en ze hoefde er niet uit om aan het werk te gaan zoals vroeger.

Rob mompelde iets. Voor Ashna was dat het signaal om toch maar op te staan. Als hij eenmaal begon te mompelen zou het zwaaien niet lang op zich laten wachten. Ze stond haar ochtendjas nog dicht te knopen toen Rob met zijn armen begon te slaan. Dat had haar in het begin een blauw oog en een keer een gespleten lip bezorgd. Daardoor had ze snel geleerd deze signalen te herkennen. Het was blijkbaar de manier waarop hij met de opgekropte emoties van hun huidige bezigheden omging.

Ashna was in de keuken bezig toen haar telefoon rinkelde. Het was Gerda's nummer. "Hé, ben jij al wakker?"

"Amper. Ik lig nog lekker in bed maar ik ben benieuwd wat jij aan het doen bent. Jij klinkt wel echt wakker."

"Koffie zetten en toast maken. Rob was weer aan het slaan."

"Raak?" Gerda was opgelucht toen Ashna zei dat ze ongedeerd was. "Gelukkig. Zijn jullie nog lang weggebleven?"

"Nee, dat viel wel mee. Ik denk we waren een half uur na jullie terug. Wat een gedoe, hè?"

Een kreun van Gerda's kant gaf aan dat die zich lekker omdraaide. "Nogal. Ik was even vergeten dat Grauwe Elven zo'n rotzakken konden zijn. Yigit is in zijn hand gebeten. Hij zou er vandaag naar laten kijken. Bij jullie verder niets gebeurd?"

"Gelukkig niet." Ashna zuchtte. "Hoe lang gaat dit nog duren? Ik begin het regelmatig slapen te missen."

"Geen idee. Maar je went er wel aan hoor."

Ashna grinnikte hardop. Gerda had recht van spreken; zij had al zowat een jaar verkering met een Schaduwwezen. Een jaar! Iets korter dan de tijd sinds wanneer ze elkaar hadden ontmoet. "Wanneer gaan jullie nou eindelijk eens trouwen?" Ze vroeg dat altijd. Neremli, Gerda's bijzondere vriendin, was overdag namelijk met geen stok wakker te krijgen. Het zou lachen zijn om in het donker bij de burgerlijke stand aan te kloppen.

"Ook geen idee," zei Gerda. Ze had het afgeleerd om *nooit* te zeggen, of iets als *als ik het in Keulen hoor donderen*. Vanwege alle vreemde dingen waardoor het groepje elkaar sinds iets meer dan een jaar kende waren dat geen onmogelijke zaken meer. "Hopen maar dat het vandaag rustig blijft. Ik ga nog even verder slapen."

"Oké. Slaap lekker." Ashna begreep dat Gerda vannacht weer tot laat op was geweest. Logisch, anders zou ze Neremli nooit zien en spreken. Ze vroeg zich weer eens af hoe die relatie stand hield.

Niet veel later was Rob ook uit bed gekomen. Samen zaten ze aan de keukentafel te genieten van de koffie en de rust. Hun telefoons lagen op tafel en waren stil. Dat was hoe Ashna en Rob hun telefoons het liefste zagen. Rob schrok ervan toen hij hoorde dat Yigit gebeten was. "Alweer? Moet-ie echt naar laten kijken. Er zit in de buurt van Dordrecht iemand die daar goed mee is."

"Dokter Krysa. Dat weet hij intussen wel."

Yigit was tegen die tijd al op weg naar de molen. Zijn hand deed behoorlijk pijn dus had hij geen tijd verspild om hulp te zoeken. De molen lag er nog steeds stil bij. Logisch, die werd eigenlijk alleen in het weekend echt gebruikt, of als er een open dag was. Hij glipte naar binnen en sloot de houten deur van binnen af. Snel de trap af en de code intikken, en toen stond hij in de geheime kamer. Hij pakte zijn telefoon en startte het *navigatieprogramma*. Voor anderen zou dit er als iets heel normaal uitzien. Yigit en de anderen van het team zagen hier veel meer op. Hij vond snel de molen bij Dordrecht en tikte drie keer op het symbool. "Ik hoop dat ze er al staan," zei hij tegen de lucht. In de hoek van de kamer ontstond een waas. Hij stapte er zonder te aarzelen in.

Direct kwam hij in de buurt van Dordrecht uit eenzelfde waas, eenzelfde kamer binnen. Het verschil met zijn vertrekpunt was dat hier een magere, bleke man en een rat van een halve meter lang stonden te wachten. De rat stond op zijn achterpoten. "Laat eens zien," zei het dier terwijl het de voorpoten uitstak. "Grauwe Elven?"

De 'rat' was dokter Krysa, specialist in het behandelen van kleine aandoeningen toegebracht door schaduw-wereldfiguren.

"Grauwe Elven, in de buurt van Groningen," bevestigde Yigit.

Dokter Krysa keek even omhoog naar Yigit. "Daar? Wat zoeken ze daar? Nou ja, laat dat maar. Feliks, mijn tas."

De magere man, Feliks Wampyr, schoof met zijn voet een leren buidel iets dichters naar de dokter toe. Feliks en de dokter hadden een vreemde verstandhouding. Feliks was lang geleden door een vampier gebeten maar zijn transformatie tot een echte vampier was nooit afgerond. Daardoor hoorde hij niet meer bij de gewone mensen maar ook niet bij de echte vampieren. Dokter Krysa lette op Feliks en hield hem in leven. In ruil daarvoor bleef Feliks altijd bij de dokter om hem te helpen waar het nodig was.

"Auw! Hé, moet dat?" Yigit probeerde zijn gewonde hand terug te trekken. De rat had er net zijn scherpe tanden ingezet en dat deed nog meer pijn dan het bijten van een Grauwe Elf.

"Ja, dat moet," was het kalme antwoord. "Ga maar even zitten." Yigit deed dat zonder iets te vragen. De dokter pakte een flesje uit zijn buidel, liet Feliks de kurk eraf trekken en druppelde voorzichtig wat vloeistof over de nu weer bloedende wond. "Anders werkt dit niet." Yigit siste van de venijnige pijn. Dat wende nooit.

Feliks deed de kurk weer op het flesje en stopte dat weer in de buidel. Yigit kon dat niet precies volgen want Feliks was dan geen volledige vampier maar hij was wel zo snel als een vampier.

"Schone zakdoek om en vandaag laten zitten," zei dokter Krysa. "Vanavond netjes douchen en de zakdoek verbranden, dan ben je morgen weer als nieuw."

Yigit was daar al op voorbereid. Hij haalde de schone zakdoek tevoorschijn en bond die om zijn hand. "Dank je. Zul je mijn vriendin horen. Ik ga zo wel hard door de zakdoeken heen."

Dokter Krysa negeerde de laatste opmerking en pakte zijn buidel op. "Denk je dat je iets kunt doen voor je teruggaat? Er zwerft een Hellehond om deze molen heen."

"Wat? Zowat midden in de stad? Hoe komt dat mormel hier terecht?" Hellehonden kwamen normaal gesproken niet zo snel in dichtbevolkte gebieden. Yigit liep naar een kast. Elke molen had gelukkig een noodvoorraad aan materiaal. "Waar is de *katana*?" Zo'n groot Japans zwaard was tenslotte de beste manier om een Hellehond tegemoet te treden.

De dokter wist het niet. Die hoopte enkel dat het *mormel* zo snel mogelijk *verwijderd* kon worden. "En oppassen met je hand."

"Dat zit wel goed. Liever zo'n hond dan een Grauwe Elf." Yigit zocht in de kast. Het beste dat hij tegenkwam was een antieke degen en een groot mes. Daar moest hij het dan maar mee doen. Met de degen in de hand en het mes in zijn broekriem liep hij de kamer uit. De deur viel achter hem in het slot.

Bij de deur naar buiten controleerde Yigit zijn telefoon. De bijzondere Schaduw-app was actief. Goed. Nu zou niemand hem zien en hij kon nu de Schaduwwereld wel zien. Eenmaal buiten keek hij rond. "Kom maar, stinkding. Waar ben je? Ik heb wel wat beters te doen."

Yigit was totaal niet bekend in deze stad dus wilde hij niet te ver van de molen afdwalen. Navigatie-apps op de telefoon deden het niet als de *schaduw-app* aan stond. Uitzetten en moeten verklaren waarom hij met een mes en een degen rondliep leek hem niet geweldig. Hij liep eerst maar eens een rondje om de molen heen.

Krysa had gezegd dat de Hellehond hier in de buurt was. Yigit pakte het mes in zijn goede hand en de degen in de gewonde. Het zou lastig genoeg worden om de kop van het beest af te zagen met dat mes. Op deze manier was hij het beste voorbereid. Terwijl hij rondliep viel het hem weer op dat de mensen die op straat waren hem onbewust vermeden. Niemand van het team hoefde zich in deze Schaduwzone ooit zorgen te maken dat iemand tegen hen aanliep; dat gebeurde gewoonweg niet.

En al dat vanwege die aardbevingen in het noorden van het land, zo'n jaar of vijf geleden. Eerst had hij het enkel in de krant gezien, en op het journaal. Tja, toen kon hij er toch niets aan doen. Wie had ooit gedacht dat diezelfde aardschokken niet alleen een hoop ellende voor de huizen van de plaatselijke bewoners zouden opleveren maar ook meteen de deur open zouden zetten voor allerhande gespuis? Gespuis waar hij nu naar op jacht was? Wezens uit de schaduwwereld? Gerda had het geprobeerd uit te leggen maar precies snapte hij het nog niet. Zij was er het meest door geraakt, want...

Verder kwam hij niet. Vanuit een ooghoek zag Yigit een beweging. De Hellehond. Het was altijd weer even schrikken om zo'n manshoge spierbundel te zien. Een kop om bang van te worden, met een muil vol lange, scherpe tanden en aan elke kant een zwarte ramshoorn met vlijmscherpe punten. De vreemde, felgele vacht die het dier enkel op zijn kop en rug had was op een bijzondere manier gevaarlijk. Het stak zo af tegen de

bruin-zwart gevlekte huid dat je naar die vacht wilde blijven kijken. Als je daar intrapte was je lot bezegeld.

Het was bizar om te zien hoe het dier in een rechte lijn op hem af kwam en toch alle mensen wist te vermijden. Yigit zag dat iedereen schichtig om zich heen keek op het moment dat de Hellehond passeerde. Nog maar een half jaar geleden was dat nog niet zo erg; toen voelde amper iemand die Schaduwwezens. Duidelijk een teken dat de Schaduwen sterker aan het worden waren. Yigit was klaar voor de aanvaller. Met degen en mes tegelijk haalde hij uit naar de Hellehond terwijl hij zich op zijn rug liet vallen. Hellehonden waren niet de slimste en redelijk makkelijk uit te schakelen met het juiste materiaal. Jammer genoeg moest Yigit het nu doen met wat hij had. Na een rollende beweging kwam hij weer op zijn benen terecht. De Hellehond grauwde en huilde. De degen had het beest een oog gekost en het mes had een stevige wond in de buik van het dier gekerfd.

"Kom op, smeerlap, ik wil naar huis."

De Hellehond vloog weer recht op zijn uitdager af. Yigit liet de degen vallen en hield het grote mes met twee handen vast. Hij haalde op het allerlaatste moment pas uit. Het lemmet zonk helemaal in de grote, zwartharige kop, tussen de ogen. De Hellehond klapte met zijn volle gewicht tegen Yigit aan die daardoor over de grond rolde.

"Oef..." Een paar gekneusde ribben rijker kwam hij overeind en wankelde op het karkas af. Het mes zat muurvast in de harde schedel van het monster maar hij kreeg het na veel wrikken los. Gelukkig brak het niet af. Toen begon het gore karwei om de kop af te snijden.

Dat was belangrijk. Hoe het werkte snapte niemand maar als een levende Hellehond bij een dode kwam en die dode had zijn kop nog, dan was die niet lang dood.

Yigit prees zich gelukkig dat er maar één Hellehond was. Een tweede te lijf gaan terwijl hij de eerste nog aan het fileren was zou niet lukken. Hij zat onder de smurrie die uit de aderen van de dode Hellehond stroomde toen de klus eindelijk geklaard was. Nu moest hij nog van die kop af zien te komen. Hij tilde het zware geval op aan een van de horens. Met de nog steeds lekkende kop in een hand en zijn degen en het mes in de andere liep hij een stukje de straat in. Na een korte wandeling zag hij aan de overkant een soort zig-zag-trap. Prima. Eenmaal aan de overkant liet hij de kop vallen en gaf het ding een flinke trap. Toen wachtte hij tot het rollende stuk monster tot stilstand was gekomen. Mooi. Ver genoeg weg. Daar kon geen Hellehond tegenop.

Het Schaduwkarkas zou snel genoeg vervagen dus liep Yigit terug naar de molen. Vlot daalde hij de trap af naar de geheime kamer. Dokter Krysa en Feliks waren er nog.

"Snel gedaan," zei de grote rat die meteen Yigits hand controleerde. "Ik zei nog dat je voorzichtig moest zijn..."

"Ja, ja, ik deed mijn best." Nadat hij een schone doek om zijn hand had gekregen veegde Yigit het mes en de degen af aan de oude lap. De wapens gingen terug de kast in en toen hij zich omkeerde waren de dokter en zijn stille assistent verdwenen. "Dat doen ze nou altijd..." Yigit schudde zijn hoofd en tikte op zijn telefoon in waar hij heen wilde. De molen thuis. De was

verkleurde even en toen kon hij erdoor stappen. Eenmaal in zijn *eigen* molen ging de Hellehondendoder naar buiten en schakelde de *schaduw-app* uit. De batterij van de telefoon was een heel eind leeg, zag hij, dus straks maar snel opladen.

Op weg naar huis voelde hij iets in zijn jaszak. Het bleek een klein flesje te zijn met een briefje erbij. In een onooglijk, kriebelig handschrift stond op het briefje dat hij de inhoud thuis moest opdrinken en dan snel naar bed moest gaan. Yigit besloot dat dokter Krysa echt eens beter moest leren schrijven.

2. Schaduwwezens.

"Nee, Evelien, ik heb geen tijd, geen zin en..."

"En geen geld? Dan leen ik je wel wat." Mischa's zus had weer een van haar vasthoudende buien. "En als jullie gaan trouwen dan hoef ik dat niet eens terug. Dan is dat de beste investering!" Eveliens schelle lach kaatste in Mischa's oor.

"Luister, zus. Daar gaat het niet om. Chantal zal best..."

"Chantal? Hé, wel opletten jij. Chantal was vorige week. Dit is Katrien, een heel leuke meid. Ik heb haar over je verteld en ze wil je dolgraag ontmoeten. Katrien, onthoud dat."

Hoe kwam hij hier nou weer onderuit zonder onbeleefd te worden? Evelien probeerde hem elke week aan een ander te koppelen 'omdat dat nou eenmaal zo hoorde', en Mischa had daar absoluut geen zin in. Hij woonde in zijn uppie en dat vond hij prima zo. "Waar haal jij in vredesnaam al die vrouwen vandaan? Heb je een escorts-service of zoiets?"

"Escortservice. Ammehoela. Ik ben gewoon een sociaal bewogen mens en daar probeer ik jou van mee te laten profiteren, al verdien je het niet. Maar dan moet je wel een keer happen anders hou ik daar mooi mee op."

Gelukkig, dacht hij, er komt dus eens een eind aan.

"Vanavond dus, half acht?" Evelien liet het klinken alsof *hij* het had voorgesteld.

"Nee-hee... ik zei toch dat ik geen tijd heb? Ik heb afgesproken bij Gerda op visite te gaan." Dat was niet helemaal waar maar Gerda woonde niet ver weg, en Neremli en zij vonden het meestal wel leuk om bezoek te krijgen. Neremli fascineerde hem en hij probeerde altijd iets nieuws over of van haar te weten te komen.

"Gerda. Wat moet jij met een lesbische griet?" smaalde Evelien. "Ben je soms homo? Daar heb ik nooit wat van gemerkt. Werkt die combinatie wel samen?"

Mischa zuchtte. Harder dan normaal, want misschien kwam dat dan eindelijk eens aan bij zijn overenthousiaste zus. "Gerda is gewoon aardig. Niet opdringerig. En over homo's en zo weet jij misschien wel meer dan ik. Doe de groeten aan Chantal. Fijne avond." Hij verbrak de verbinding en genoot van de manier waarop hij dit gesprek beëindigd had. Die verkeerde naam was natuurlijk opzet. Waar haalde Evelien die hele harem vandaan, vroeg hij zich af toen hij opstond en een jas aantrok. *De jas.* De jas waarin altijd een paar spullen inzaten voor noodgevallen. De telefoon gleed in zijn binnenzak. Hij was klaar om op visite te gaan.

Gerda's blik werd naar de tafel getrokken waar Neremli zat te tekenen. Op dat moment zei haar vriendin: "Komt iemand." Het bleef een bijzonder gevoel, ondanks de vele jaren dat ze nu al samenwoonden.

"Weet je ook wie?"

Neremli glimlachte en schudde nauwelijks merkbaar haar hoofd, maar haar witte haren dansten om haar gezicht alsof ze aan het *head-bangen* was. Tien tellen later werd er op de deur geklopt. Neremli keek even met grote ogen naar diezelfde deur en ontspande zich toen. "Veilig." Als ze dat niet zei zou Gerda de deur dicht laten. Nu liep ze erheen en keek even door het spionneergaatje.

"Mischa," zei ze voor ze de deur open deed. Neremli vond het prettig om te weten wie er binnenkwam. Gerda wachtte tot de vrouw aan de tafel haar tekeningen bedekt had. Neremli was erg kieskeurig wie die mocht zien. "Hé, Mischa. Leuk dat je op bezoek komt," zei ze daarna, terwijl ze de deur opende.

"Ik hoop dat ik niet stoor," zei de lange, nogal slungelige jongeman die op een onhandige manier probeerde een glimp van Neremli op te vangen. Gerda moest om die pogingen altijd glimlachen. Het was opvallend hoe dom hij dit deed en hoe bijzonder goed hij was als ze op pad waren.

"Nee hoor. Kom binnen." Nadat ze voor iedereen kruidenthee had ingeschonken (een van de dingen die Neremli met liters tegelijk weg kon drinken) vroeg ze Mischa of zijn bezoek een reden had. *Natuurlijk*, dacht

ze terwijl hij nog praatte. *Die bemoeial van een zus weer. Waarom liet ze die jongen niet met rust?*

Neremli kwam achter de tafel vandaan en in een wolk van rood fluweel vleide ze zich als water tegen Gerda aan, haar benen opgetrokken op de bank. Met haar gezicht half verscholen achter Gerda's gluurde ze naar Mischa, zoals ze vaak deed. Gerda had haar wel eens gevraagd waarom ze dat deed. 'Vindt hij leuk,' was toen het antwoord, en Mischa leek er inderdaad van te genieten. Hij kon nooit zoveel van Neremli genieten als Gerda deed. Neremli woog bijna niets en dat maakte haar nabijheid nog specialer.

"Hebben jullie al iets van Yigit gehoord?" vroeg Mischa toen. "Die hand zag er lelijk uit."

"Gruwe Elven..." Neremli gaf haar woorden een klank mee waar geen scheldwoord tegenop kon. Mischa begon te glunderen, zoals altijd als Neremli direct reageerde op iets dat hij zei.

"Hij zou Krysa opzoeken," wist Gerda. "Doekje erom, vies drankje slikken en op tijd naar bed, dan komt het allemaal wel goed."

"Hahaha. Je klinkt alsof je bij Krysa in de leer bent." Mischa grinnikte bij het idee.

"Dat kan niet. Echt niet. Na al die tijd ben ik nog steeds half hier en half daar," zei Gerda. Met *daar* bedoelde ze de Schaduwwereld waar Neremli vandaan kwam. Onwillekeurig dacht ze terug aan het moment waarop dit allemaal was begonnen. "Als ik die nacht niet wakker was geworden door zo'n aardschok..." Ze keek even in Neremli's grote, grijze ogen. Mischa had het verhaal al verschillende keren gehoord maar kreeg

er eigenlijk nooit genoeg van. "Ik schrok me rot," ging Gerda verder, "en ik in mijn ochtendjas naar buiten om te kijken. Hartstikke donker in de velden achter mijn huis. De grond rammelde nog een keer en toen was daar opeens die scheur. Vlak voor mijn voeten."

Neremli zat doodstil naast Gerda, aandachtig luisterend zoals ze altijd deed. Voorzichtig streelde ze met een vinger over Gerda's wang.

Gerda keek haar weer aan. "Poepie... Ja. Jij kwam uit die scheur omhoog, tegelijk met een hele horde anderen."

"Poeh, scheur. Opening en trap," wees Neremli haar terecht. Gerda noemde het fenomeen altijd een scheur die zich in de grond had gevormd; zo had het eruit gezien. Door die scheur was toen een grote groep schaduwwezens omhoog gekomen. Wezens die een speciaal soort aura om zich heen hadden. Neremli was als eerste uit de opening gekomen en in haar haast was ze tegen Gerda aangebotst, waardoor die Neremli vast had gegrepen om niet te vallen (wat toen alsnog gebeurde). Het was de speciale aura die er daarna voor zorgde dat de bijzondere band tussen Gerda en Neremli gesmeed werd.

"Ik weet nog steeds niet precies hoe die *aura* werkte," zei Gerda, "maar vanaf dat moment wist ik dat leven zonder haar niet mogelijk was."

Mischa knikte. Hij had dit al een paar keer gehoord. Hij keek naar Neremli. "Het is jammer dat jij dat niet precies uit kunt leggen."

Neremli keek hem stil aan. Terwijl Gerda had gepraat was zij gewoon rechtop gaan zitten, niet meer half

verborgen. "De *lichtkring*... is niet hoofd." Ze raakte voorzichtig Gerda's haar aan, alsof Mischa het anders niet snapte. "Is hart." Neremli's hand rustte even op Gerda's borst. "Is gevoel, Mischa."

"Het beste wat ik ervan kan maken is dat die aura, die lichtkring een emotionele band creëert tussen iedereen die in die kring is," zei Gerda, haar blik op Neremli. Als ze iets verkeerd zei zou haar schaduwliefde dat meteen laten weten. "Ik kwam op het verkeerde moment in die kring terwijl mijn emoties wijd open stonden. Ik was namelijk vreselijk bang."

Neremli knikte langzaam. "Nu niet bang," zei ze daarop en boog zich naar Gerda om teder haar wang te kussen. "Toen... bang. Veel schrik."

"Dus ook een heftige emotie," begreep Mischa. "En een tijdje terug zei je al dat jullie allemaal ook bang waren om hierheen te komen."

Neremli knikte, voor haar doen heftig. Met haar ogen wijd open zei ze: "Was akelig." Ze legde haar hoofd op Gerda's schouder en zei toen: "Nu goed. Gerda."

Gerda werd geraakt door de blik van Mischa toen hij Neremli zo zag. "Misschien vind jij ook eens iemand, Mischa. Zonder *hulp* van Evelien." Zoals ze al verwacht had schudde hij zijn hoofd.

"Nee, dank je. Laat mij maar zijn wie ik ben. Zo ben ik nou eenmaal. Geen gedoe aan mijn kop."

Neremli giechelde en stond op. Ze liep naar Mischa toe en legde haar smalle handen over zijn wangen. Voorzichtig schudde zij toen met zijn hoofd heen en weer. "Gedoe, gedoe, gedoe," zei ze, en giechelde weer.

"Gekke-woordenman." Toen vluchtte ze terug naar de bank en Gerda.

Mischa keek totaal overdonderd. Gerda snapte wel waarom want zij was dat ook. Neremli had Mischa nog nooit aangeraakt, en nu dit! "Je bent een boefje," zei ze tegen Neremli die straalde alsof dat een enorm compliment was. Het verbaasde Gerda dat Neremli dit had gedaan. Ze was nooit zo op het aanraken van mensen uit deze wereld.

"Ik zou zo graag eens wat langer in die schaduwwereld rond willen kijken," zei Mischa toen. Hij raakte met een vinger één van zijn wangen aan, alsof hij daardoor Neremli's aanraking langer zou blijven voelen.

"Daar kom je niet zomaar, Mies," zei Gerda. "Ik ben bang dat je er alleen maar over kunt dromen."

"Of ik moet naar het noorden gaan en daar op een nieuwe opening wachten," zei Mischa. Hij glimlachte. Gerda was zeker dat hij dat zelf niet in de gaten had. Mischa zat beslist te dromen over wat haar was overkomen en dat hem hetzelfde zou gebeuren. Ze hoopte het niet voor hem maar dat kreeg ze hem niet aan zijn verstand gebracht. "Je wilt me nog steeds niet vertellen hoe het daar allemaal is, hè?" Hij was een paar keer heel kort met Gerda in die vreemde wereld geweest. Het was fascinerend daar maar ook spookachtig.

"Dat klopt. Alles wat ik je zou kunnen vertellen zou totaal nergens op slaan omdat je die wereld niet echt kent. Het is iets dat je mee moet maken. Het is daar niet enkel leuk en mooi." Ze fronste even toen ze dacht

aan een paar slechte ervaringen daar. Ervaringen die grote littekens op haar rug hadden achtergelaten.

Op dat moment begonnen de twee telefoons die op tafel lagen te zoemen en te piepen terwijl de schermen knipperden.

"Shit."

* * *

"Robbie! Nog een bakkie koffie of ben je ondertussen toe aan iets stevigers?" Robs broer Henk zwaaide vervaarlijk met een paar blikjes bier. Die openmaken kon wel eens een paar fonteintjes opleveren.

"Koffie, Henk," zei Rob. "Dat lijkt me sterker dan dat spul dat je daar hebt."

Henk bulderde van het lachen terwijl zijn vrouw Cora naar de keuken ging om koffie te halen. Toen iedereen weer rustig zat vroeg Cora voor het eerst sinds lange tijd of Rob onderhand weer eens een baan gevonden had. "Je zit nu al erg lang zonder, jongen. Je komt hopeloos achter te lopen in je vak. Er moet toch wel ergens iets voor je zijn?"

"Dat zal best," zei Rob die zich bij dit onderwerp altijd ongemakkelijk voelde. Door alles wat met de schaduwwereld te maken had (en dat werd steeds meer) hadden hij noch Ashna tijd voor een baan.

"Op een gegeven moment zijn je spaarcenten op, broertje," waarschuwde Henk, "en dan is het te laat."

"Maar we hebben de boot verkocht," grapte Ashna, "dat scheelt."

"Boot? Hebben jullie een boot dan?" Cora en Henk keken hun gasten met grote ogen aan.

"Niet meer. Die hebben we net verkocht, dat zei ze toch net?" Rob grinnikte om de adremme opmerking van zijn vriendin. Ze hadden nooit een boot gehad.

Cora mopperde nog een keer dat ze vond dat het niet klopte. "Zo'n jonge vent als jij. Je bent nog geen veertig, Rob!"

Voor hij daarop een reactie had bedacht begon iets in Ashna's tas vervaarlijk te zoemen en piepen. Ze keek hem aan en dook naar haar tas. De telefoon ging tekeer als een gek. "We moeten weg," zei Rob meteen. "Sorry, het was gezellig maar dit is dringend." Ashna en hij wachtten niet op antwoord. Binnen de kortste keren stonden ze in de gang en trokken hun jassen aan.

"Wat is er aan de hand dan?" vroeg Henk die de gang in kwam. De deur klapte dicht en had geen antwoord voor hem.

"*Nog geen veertig, Rob.*" Ashna deed Cora's stem na terwijl ze de trappen afholden.

"Met al dit gedonder hoop ik dat ik de veertig nog eens haal," zei Rob. "Ze zullen wel denken..."

"Doen ze niet. Maak je geen zorgen."

Hun auto stond gelukkig dichtbij. Terwijl Rob de wagen startte keek Ashna op haar telefoon waar ze heen moesten. "Fleringen."

"Wat? Nooit van gehoord. Waar ligt dat?"

"Wacht effe..." Ashna was even druk op haar telefoon bezig. "Bij Almelo."

"Ook dat nog."

"Rustig maar, we hoeven er niet op de fiets heen," stelde Ashna haar vriend gerust. Weer bestudeerde ze haar telefoon. "De *Molenaar* meldt dat er een uitbraak

is van een of ander boomonvriendelijk wezen, nog niet duidelijk wat. Dat is niet handig." Ze wisten nu namelijk niet wat voor spullen ze mee moesten nemen.

Robs telefoon rinkelde. De beltoon was die van Gerda. "Ja," zei hij na een mep op het telefoonknopje van de auto.

"Gezien? We zijn al op weg naar de molen."

"Wij zijn er over vijf minuten."

"Oké. Wij verzamelen vast wat spullen. O, Neremli komt mee omdat het donker is."

Rob sloot zijn ogen een moment. Ook dat nog. Hij vond Neremli maar griezelig. Ashna's hand op de zijne liet die gedachte varen. "Oké. Tot straks." Hij verbrak de verbinding.

"Ze is handig in het donker," zei Ashna. "Blijf gewoon bij haar uit de buurt als het kan." Ze wist hoeveel moeite Rob had met het vreemde meisje. Het feit dat Gerda meer van haar soort leek te houden dan van mensen, haar eigen soort, was voor hem helemaal een doorn in het oog.

In de kamer onder de molen was het druk met het hele team daar. Iedereen graaide wat spullen uit de kast. Neremli stond een beetje aan de zijkant. Iedereen wist dat onder haar zwarte mantel wapentuig verborgen zat waar zij niet mee om konden gaan. Wapentuig dat bijzonder effectief was.

"Iedereen klaar?" vroeg Gerda nadat die een tas had volgepropt en over haar schouder had geslingerd.

Rob voelde hoe Gerda even extra naar hem keek. Hij knikte. Dit was geen uitstapje, dit was zakelijk. Gevoelens hadden hier geen stem.

Neremli liep naar de hoek waar spontaan de waas verscheen terwijl iedereen de app startte waardoor ze in de schaduwwereld konden rondlopen. Neremli had geen telefoon nodig om die transportwaas op te roepen. Rob en Ashna bleven achteraan staan en zagen de een na de ander door de waas stappen en verdwijnen. Het bleef een boeiend schouwspel. Toen stapten zij er ook doorheen.

De ruimte waar ze zich toen bevonden rook vreemd, vochtig. "Watermolen," zei Rob die net als de anderen een zaklampje aandeed.

"Ss." Het zachte geluid kwam van Neremli die bij een grove, houten deur stond. Gerda trok die open waarna de groep de trap beklom en in de molen zelf uitkwam. Snel daarna stonden ze buiten. Het geluid van stromend water maakte het meteen duidelijk dat Rob het bij het juiste eind had. De afwezigheid van enig ander geluid vertelde de groep dat hier iets helemaal mis was.

Neremli maakte een vreemd geluidje. Ashna zag hoe Gerda zich meteen omdraaide naar het zo vreemd vrouwelijk uitziende schaduwmeisje, alsof ze het geluid verstond. Dat zou Ashna niet eens verbazen. Neremli tjlpte iets waarop Gerda zei: "Kom mee, we moeten aan de andere kant van de brug zijn." Neremli kon wel gewoon praten, in de vreemde, korte woorden van haar wereld, maar soms wilde ze dat niet.

Hoe die twee die brug hadden gezien snapte Ashna niet. Ondanks de app waardoor iedereen in het donker

bijzonder goed kon zien, hadden ze allemaal de brug naast de watermolen gemist. Behalve Neremli natuurlijk. En Gerda. Rob en Ashna stommelden over de brug heen, achter de anderen aan. Zelfs het geroffel van hun voeten klonk hier vreemd.

Na nog geen honderd meter stopte Gerda plotseling. Rob keek rond maar zag het enge wezen, Neremli, nergens. Wat zou er gebeurd zijn? Ondanks het feit dat hij Neremli eng vond zou hij toch alles doen om haar te helpen. Zij had de groep vaak genoeg geholpen op schijnbaar onmogelijke missies. Toen het schaduwmeisje opeens verscheen schrok hij.

"Boomkussers," zei Neremli.

"Wat zijn dat nou weer?" mompelde Rob. Ze hadden al het een en ander aan ellende meegemaakt. Geestvampieren, grauwe elven en hellehonden, bijvoorbeeld, maar boomkussers?

"Boomkussers kussen bomen," verklaarde Gerda, schijnbaar ten overvloede. "Ze ademen een giftige stof uit die de bomen alle bladeren laat verliezen, en hooguit twee jaar later is de boom tot in de wortel dood. We hebben nu wel een probleem. Boomkussers zitten altijd vrij hoog in een boom. Op deze manier komen we niet bij ze."

"Hoe hoog zitten ze?" vroeg Mischa.

"Jij bent wel lang maar niet lang genoeg. Reken op een meter of vijf."

"Rob, Yigit. Kom mee. Volgens mij heb ik een ladder zien liggen. Langs de molen." Mischa wachtte niet en sprintte weg. Rob en Yigit gingen meteen achter hem aan.

"Heb je enig idee hoeveel van die griezels hier zitten?" vroeg Ashna aan Gerda.

"Volgens Neremli zijn het er drie. Misschien vier. Nooit meer. Boomkussers kunnen elkaar niet uitstaan en blijven meestal bij elkaar uit de buurt." Ashna schudde haar hoofd. Gerda wist veel te veel over dat gespuis.

Enkele minuten later kondigde het geluid van gedempte voetstappen de terugkeer van de mannen aan. Ze hadden zowaar een ladder gevonden.

3. Gevecht in de bomen.

"Wat een ladder!"

Gerda keek Ashna aan. "Ja, maar niet lang genoeg." De ladder was op z'n best vier meter hoog en boomkussers konden klimmen als eekhoorns. Ze rilde toen ze teruggacht aan de eerste ontmoeting met zo'n mormel. Net een overgrote sprinkhaan met vier armen en vier benen, en grote, witte, levenloze ogen.

"Sorry dat ik zo schreeuwde. Ik hoop dat ik ze niet weg heb gejaagd."

Gerda zuchtte. "Was het maar zo makkelijk. Boomkussers zijn zowat doof. Kom mee." Neremli had namelijk gewenkt. Zij zou de ladderdraggers naar de dichtstbijzijnde boomkusser brengen. Terwijl ze liepen legde Gerda uit dat een boomkusser niet met gewone wapens te doden was. "In dat opzicht lijken ze op hellehonden. De kop moet eraf."

"Heb ik gisteren nog gedaan," zei Yigit. "Krysa zei dat er een zat."

"Bij de molen in Dordrecht?" vroeg Mischa. Yigit knikte. "Dan ben jij vanaf nu Don Quidordrecht."

"Even bij de les blijven," waarschuwde Gerda die iets sneller ging lopen omdat ze bij Neremli in de buurt wilde blijven. "Je moet de kop van een boomkusser aftrekken. Dat gaat vrij makkelijk. Het is alleen lastig om bij die kop te komen. En ze spugen."

"Spugen?"

"Een plaktroep die bijna nergens af te krijgen is. Daarom heb ik dit bij me." Gerda klopte op de tas. "Hoofddoeken en vliegbrillen. Als een boomkusser je onderspuugt moet je meteen de doek en de bril afdoen, laten vallen en een nieuwe opdoen."

Rob protesteerde dat hij niet met een hoofddoek rond ging lopen. Natuurlijk was dat weer Rob. Die had altijd zoiets.

"Je hoeft niet, hoor. Als je het leuk vindt om blind te worden en al je haar in een eeuwig plakkende knoet op je kop te hebben, mij best." Gerda begon doeken en brillen uit te delen. Ze had er voor iedereen vier bij zich, ook voor Neremli. Die kwam wel uit de schaduwwereld maar dat maakte haar niet onkwetsbaar.

Neremli was intussen bij een boom gaan staan en wees naar de grond die bezaaid was met bladeren. Die zager er verdorder uit dan aan het eind van een goede herfst. Iedereen keek daarna naar boven. Er zat zowat geen blad meer aan de takken terwijl de bomen er omheen nog prima uitzagen.

"Hoe pakken we dit aan?" vroeg Yigit. "Die dingen klinken naar veel problemen."

"Eerst die ladder maar eens rechtop," zei Rob. "Dan klim ik omhoog om te kijken waar die *treehugger* zit. Als we dat weten kunnen we pas wat bedenken." Niemand

had een beter idee. Ashna zei Rob voorzichtig te zijn toen hij begon te klimmen.

Gerda zag Rob in het duister verdwijnen. Neremli kon hem waarschijnlijk nog steeds zien. Het wachten duurde lang omdat Rob niets liet weten. Ze hoorden enkel wat geschuifel van zijn voeten op de trap maar na een tijdje was dat ook weg.

"Waar is hij?" vroeg Ashna. Gerda vroeg dat aan Neremli die enkel naar boven wees. In de boom. Dat wisten ze al.

"Zolang hij niet omlaag komt vallen is het denk ik nog in orde," zei Mischa. "Ik zou ook naar boven kunnen klimmen. Even kijken."

"Beter van niet. Stel dat hij opeens snel omlaag moet."

"*Gatverdamme!*" galmde het opeens door het stille bos. Even later vielen een doek en een bril omlaag. Ze zaten onder de smurrie.

"Hij heeft 'm gevonden," zei Yigit ten overvloede.

De trap trilde toen Rob weer naar beneden kwam. "Gevonden," rapporteerde hij. "Stukje verder naar boven, op een dunne tak. Als we een zaag hebben is dat snel genoeg geregeld." Jammer genoeg had niemand een zaag bij zich en in de molen was er ook geen aanwezig.

"Ik heb een idee." Voor iemand hem tegen kon houden klom Mischa omhoog. Gerda riep hem na geen stomme dingen te doen; een waarschuwing die zoals bijna altijd op dovemansoren viel. Ze maakte zich nog meer zorgen toen Neremli naar boven bleef staren. Haar gezicht gaf aan dat Mischa iets idiots van plan was.

"Mischa!" riep Gerda omhoog.

Haar woorden werden overstemd door een brul van de lange jongeman waarna een hoop gekraak klonk. Meteen daarop kwam Mischa met zijn armen om de boomkusser geslagen naar beneden storten. Gelukkig viel Mischa op de boomkusser al was dat soort geluk in dit opzicht niet zo geweldig. De boomkusser brak open waardoor zijn vanger in de ingewanden van het ding terecht kwam.

"Snel, trek de kop eraf!" riep Ashna die duidelijk niet dichterbij het gebarsten wezen durfde te komen.

"Nou ja, op deze manier is dat niet meer nodig," zei Gerda. "Die is echt wel dood. Mischa, ben jij in orde?"

De jongeman kwam overeind. Hij zag er niet uit met allerlei gore dingen die van hem afgleden. Iedereen stapte achteruit vanwege de overweldigende stank die van de dode boomkusser en nu ook van Mischa afkwam. "Geblutste ribben maar verder niks," rapporteerde hij. "Die kringen zijn hard. Iemand anders mag de volgende pakken. Ik zal wel uitleggen hoe je dat moet doen."

Iedereen had medelijden met Mischa maar er waren nog een aantal boomkussers te vangen. Er moest een betere manier zijn om die dingen uit te schakelen. Mischa was omhoog geklommen tot hij zich boven het wezen bevond. Daarna had hij zich op de rug van het ding gegooid. De boomkusser was daar niet op voorbereid en aldus omlaag gedonderd. Het was een radicale manier van doen want de vanger liep daardoor wel grote kans om zelf ook iets op te lopen.

Bij de boom met de tweede kusser besloot Gerda om zelf naar boven te gaan. Ze wist dat het een risico was maar ze had ooit eens wat lessen judo gehad en daar val breken geleerd. Hopelijk kwam haar dat nu van pas. Neremli was het helemaal niet met die beslissing eens. Gerda snapte dat maar ze hoorde bij het team en ze was vastbesloten om dat te doen wat anderen ook zouden doen, als niet meer. De ladder wiebelde een beetje en kraakte terwijl ze klom. Oud hout, begreep ze. De ladder bracht haar bij de laagste takken waarna ze voorzichtig verder klauterde. De boomkusser zat niet eens veel hoger. Ze keek boven het beest dat zich aan de boom had vastgezogen. Oké, een tak die haar gewicht zou kunnen houden. Vlot klom ze verder omhoog. De boomkusser had haar beslist gezien maar het wezen volhardde in het vermoorden van de boom. Na een check dat haar hoofddoek en bril goed zaten liet Gerda zich op de engerd vallen.

Op het moment dat ze zich vastklemde aan het beest leek het zich schrap te zetten. Het trok zijn gruwelijke kaken van de boom los en draaide zijn kop achterstevoren. De boomkusser keek Gerda een paar tellen recht aan en opende toen zijn muil. Die paar tellen waren genoeg voor Gerda om de hoofddoek over haar hele gezicht te trekken, anders hadden haar mond en neus beslist vol gezeten met de plaktroep die de boomkusser over haar uitbraakte. Ze voelde de straal blubber tegen haar gezicht drukken. Toen de druk stopte graaide ze achter haar hoofd. Dit was gevaarlijk. Ze hield zich nog maar met één hand aan de griezels vast; als die een keer schudde zou ze wegglijden en

omlaag vallen. Gerda trok de doek van haar hoofd af en legde die over de ogen van de boomkusser. Het effect was sensationeel.

De boomkusser stootte een hoog gepiep uit en draaide zijn kop van Gerda af. Het dier had overduidelijk problemen met de smurrie die het nu in de ogen kreeg. Gerda aarzelde geen moment. Ze sloeg een arm om het wezen heen waar de nek hoorde te zitten, kneep hard en trok. Met een smeug *shlop* kwam de kop los. Die viel meteen omlaag, vrij snel gevolgd door Gerda en de dode boomkusser.

"Aan de kant!" riep ze terwijl ze nog onderweg omlaag was.

Toen ze overeind kwam deden een paar ribben gemeen pijn. Dat valbreken was toch te lang geleden, besepte ze. "Dat is nummer twee. Auw, dat is gemeen..." Neremli was onmiddellijk bij Gerda, haar gezicht bezorgd, bijna bestraffend.

"Vakwerk, Gerda," zei Mischa die zachtjes in zijn handen klapte. "Wat een idee om een doek over z'n kop te trekken."

Gerda legde uit wat er gebeurd was. "Het lijkt wel een goede manier te zijn, ja." Ze leunde zwaar op Neremli die geen krimp gaf.

Rob en Yigit pakten de ladder en vroegen waar de volgende boomkusser zat. "Met deze techniek moet het te doen zijn zo'n ding te killen zonder zelf omlaag te mieteren," vond Rob. Langzaam, omdat Neremli Gerda bleef ondersteunen, gingen ze naar de volgende boom. Dat was een heel eind lopen maar toen de ladder tegen de kale boom stond zei Rob: "Ik ga deze pakken." Ashna

keek niet blij maar zei niets toen haar vriend in het donker omhoog verdween.

"Als je maar uitkijkt," mompelde Gerda die pijnscheuten verbeet. Neremli maakte afkeurende geluidjes.

De groep wachtte. Weer dat wachten. Opeens brulde Rob dat ze weg moesten wezen. Een paar tellen later viel een kop omlaag, gevolgd door de rest van de boomkusser. "Yeah!" Rob klonk woest enthousiast en kwam snel de trap af. "Makkie zo!"

Yigit wilde de laatste boomkusser te lijf gaan maar Ashna vond dat zij aan de beurt was. Ze wees op Yigits verbonden hand. "Daar moet jij nog even mee uitkijken," zei ze.

"Ik buig mijn hoofd voor Ashna Krysa," grijnsde Yigit die niet snel genoeg was om een klap van haar te ontwijken.

De ladder werd weer opgepakt en naar de laatste boom gedragen. Ze waren intussen ruim een halve kilometer van de molen verwijderd! Ashna klom de boom in. Snel daarna riep ze iets onverstaanbaars waarna twee stukken boomkusser omlaag tuimelden. "Zo, opgeruimd," zei de Surinaamse vrouw toen ze weer op de grond stond.

"Wat riep jij net?" wilde Mischa weten.

Ashna grinnikte. "Dat kan ik beter niet zeggen. Dan ga je slechte dingen van me denken."

"Kom, mensen," zei Rob. "Het werk hier zit erop. Hoop ik." Hij keek even naar Neremli die kort knikte. "Dan kunnen we de ladder terugbrengen en door naar huis. Ik

heb een douche nodig." Iedereen was het met hem eens.

In de kamer onder de molen liet Neremli moeiteloos de waas verschijnen, en eenmaal terug in hun *eigen* molen werden de wapens opgeruimd. Gerda gooide de tas met doeken en brillen ook in de kast. Opruimen zou later wel eens komen; haar ribben lieten nu niet meer toe dan het absoluut noodzakelijke.

"Gaat het lukken zo?" vroeg Mischa. Hij had al aangeboden om te helpen Gerda thuis te krijgen maar dat hadden ze afgeslagen. "Oké. Sterkte." Hij keek bij de deur nog eens naar Gerda en Neremli. "Sterkte." Toen was hij weg.

Neremli knielde naast Gerda die op een van de oude stoelen zat die de kamer rijk was. "Naar huis," zei ze. Haar toon vertelde Gerda dat ze niet hun flatje bedoelde. Ze knikte. In Neremli's oorspronkelijke *huis* waren betere manieren om gebroken ribben te behandelen; sneller werkende. Het schaduwmeisje riep weer een waas op. "Kom."

Gerda werd overeind gehesen en samen stapten ze door de waas.

* * *

De geur van een broeierig bos na een regenbui sloeg hen tegemoet. Het was donker, net als in het bos waar ze net geweest waren, maar toch was dit anders. Gerda kon hier gewoon zien. In het begin had ze gedacht dat dat kwam door haar vreemde verbinding met Neremli. Nadat een paar anderen van haar team hier waren geweest bleek dat toch niet zo te zijn. Een diepblauwe

hemel ontvouwde zich boven de twee toen ze tussen de enorme wortels van een gigantische boom uit stapten. Op sommige plekken stonden nog meer van dat soort woudreuzen. Dik, zwart gras maakte het lopen moeilijk voor Gerda. Ze moest haar voeten goed optillen en haar ribben waren daar niet blij mee.

"Pijn," zuchtte Neremli. "Zit. En wacht." Zonder op een reactie van Gerda te wachten liet ze haar vriendin in het gras zakken.

"Auwauw... Ja, ik blijf netjes hier zitten, vertrouw daar maar op." Gerda keek even op naar de dochter van dit schaduwrijk, het meisje waar ze zo onverklaarbaar verliefd op was. Haar bleke gezicht en het witte haar waren hier op hun mooist.

Neremli viel op haar knieën en hield Gerda's gezicht even tussen haar handen. Na een zachte kus stond ze weer op en schoot weg met een snelheid die onmogelijk leek maar het hier niet was. Soms vroeg Gerda zich af of Neremli bij haar, in de Zonnewereld, echt gelukkig was. Het leven was er anders, ze kon de dag niet zien en toch had het schaduwmeisje daarvoor gekozen. Misschien moesten ze soms wisselen. Een tijdje daar en een tijdje hier.

Verder dan die gedachtes kwam ze niet want Neremli was al weer terug. Ze had Zavenna bij zich, een familielid. Beter dan dat had Gerda het nooit begrepen. Relaties lagen hier helemaal anders dan in de Zonnewereld. Zavenna knielde neer en liet zijn handen over Gerda's lichaam glijden. Daar had ze in het begin heel erg aan moeten wennen maar hier was dat heel normaal. Zavenna knikte. "Gebroken. Slapen."

"Nee, wacht..." Voor Gerda nog iets kon zeggen had hij op haar hoofd getikt en lag ze slap in zijn armen.

Toen ze weer wakker werd lag ze op een groot, zacht bed. De geur van dennennaalden liet haar glimlachen. Zo rook het in Neremli's slaapruijnte. Daar waren ze dus. Gerda keek voorzichtig om en zag haar liefste opgekruld naast haar liggen onder dezelfde zachte doek als waar ze zelf onder lag.

"Verdomme," mopperde ze zachtjes. Wat zou ze graag tegen Neremli aankruipen. Wat het ook was dat Zavenna had gedaan, het weerhield haar ervan om zelfs maar om te draaien. Het voelde alsof ze op het bed vastgespijkerd lag. In elk geval deden haar ribben geen pijn meer.

Zavenna en zijn toverkunsten ook. Als hij maar even kon liet hij haar flauwvallen en dan maakte ze nooit mee hoe snel deze wezens door hun wereld konden bewegen. Toch had ze liever dat Zavenna haar behandelde dan dokter Krysa. De rat was ongetwijfeld heel kundig. Hij had de leden van het team al heel wat keren opgelapt, maar Neremli nam Gerda altijd mee hierheen. Ze glimlachte even toen ze Neremli hoorde bewegen. Hier kon dat. Thuis, in de Zonnewereld, hoorde ze haar schaduwliefs bijna nooit bewegen. Het was alsof Gerda's zintuigen zich aan deze wereld aanpasten. Zoals vaker vergeleek ze het hier met de beroemde elfenstad uit de verhalen van Tolkien: Rivendell, maar dan in de schaduwen.

Neremli ging opeens rechtop zitten. Gerda schrok daar nog steeds van. Het leek altijd of Neremli binnen een tel van slapend naar klaarwakker ging. De zachte deken

gleed van Neremli's witte huid af. "Zavenna," zei ze voordat ze naast Gerda kwam liggen om haar wangen te strelen.

"Wakker. Goed." Zavenna was er opeens. Ook weer zo'n toverkunstje, alsof hij zijn persoonlijke waas had. Dat Neremli niets aan had maakte hem niet uit. Hij trok de deken aan de kant om Gerda's ribben te inspecteren. Net als Neremli had Gerda niets aan en ook dat maakte Zavenna niets uit. Het was hier heel normaal om ongekleed te zijn als je dat wilde. Gerda had daar heel erg aan moeten wennen.

"Pijn?" vroeg haar dokter terwijl die zachtjes tegen een rib drukte.

"Nee."

"Hier?" Hij drukte even tegen een andere rib.

"Nee."

"Goed. Voorzichtig zijn." Dat was zijn manier om haar te waarschuwen de volgende keer niet weer gewond op te komen draven. Hij grinnikte, tikte Gerda op haar neus en liep weg. En verdween.

"Hij ook altijd..." In elk geval kon ze zich nu weer bewegen.

"Ss," siste Neremli die zich tegen Gerda aan vlijde en een arm om haar heen legde. "Goed zo. Fijn. Slapen."

"Uh-huh." Gerda had geen idee hoe lang ze hier al had geslapen maar met Neremli bij zich maakte dat niet uit. Haar ogen zakten alweer dicht...

* * *

"Hé, poepie..." Die woorden wekten Gerda en toverden een glimlach op haar gezicht. Dat waren een

paar van de weinige woorden die Neremli overgenomen had van Gerda. *Hé, poepie.*

"Hé, poepie," antwoordde Gerda terwijl ze zich uitrekte.

Neremli zat in kleermakerszit naast haar op het bed. "Eten." Ze legde lichtjes een hand op Gerda's buik. "Rammel, rammel." Toen legde ze haar handen over haar oren. "Rammel, rammel."

Dat was een teken dat haar maag wel erg tekeer was gegaan dus kwam Gerda overeind. Ze voelde amper nog welke ribben gebroken waren geweest. Onbegrijpelijk. "Ja, laten we wat gaan eten." Ze gleden van het bed af en sloegen identieke, rode mantels om. Gerda kon het niet laten om weer rond te kijken in deze vreemde ruimte. Er waren geen echte muren. In plaats daarvan werd de ruimte omsloten door een combinatie van een dichte, donkere haag bladeren en lange, zwarte doeken. Een plafond had ze hier nooit gezien. Omhoog kijkend zag ze de donkerblauwe hemel weer en de vage sterren, dus waar die doeken vanaf omlaag hingen was een raadsel. Maar ja, dat waren wel meer dingen hier. Hand in hand liepen ze de slaapruijnte uit.

Meteen stonden ze *buiten*, tussen bomen, slierten met donkere bladeren die over de grond lagen en andere schaduwwezens. De meesten waren aan Gerda gewend en liepen stil voorbij. Een enkeling keek even op. Neremli stuurde Gerda over een amper zichtbaar pad naar een groepje dat ergens op de grond zat. Daar gingen ze bij zitten. Gerda schudde haar hoofd. Dit was de vreemdste vorm van een *restaurant* die ze ooit had meegemaakt. Gewoon ergens gaan zitten en wachten

tot iemand iets te eten kwam brengen. Het vreemde was dat zoiets hier niet eens lang duurde. Vrij snel kwamen er twee figuren tevoorschijn. Ze hadden allebei een soort fuik bij zich waarin bakjes met eten hingen. Bij die bakjes zat geen bestek, eten ging hier soms gewoon met de vingers. In het begin had Gerda daar een enorme knoeiboel van gemaakt maar daar had ze nu geen last meer van.

Het eten was net zo donker en ondefinieerbaar als de omgeving maar smaakte altijd goed. Het smaakte ook telkens anders als ze hier was. In stilte zat de groep te eten. Een vrouwelijke gestalte ging naast Neremli zitten. Neremli keek even om. "*Modar*." Het was een woord dat Gerda kende. Moeder. Neremli's moeder en Gerda hadden een bijzondere verhouding. De moeder maakte het vaak duidelijk dat ze de keus van haar dochter niet waardeerde, al was het toentertijd geen echte keuze geweest. Leven in de Zonnewereld, samen met iemand die daar vandaan kwam, was volgens de vrouw onvergefelijk. Aan de andere kant was ze altijd vriendelijk naar Gerda omdat die tenslotte de levensgezellin van Neremli was.

"Problemen?" vroeg de moeder.

"Boomkussers," zei Neremli alsof dat ene woord alles verklaarde. Gesprekken hier waren altijd zo vreemd. "Gebroken. Zavenna."

De moeder knikte kort en keek om Neremli heen naar Gerda. "Voorzichtig," zei ze. Gerda vond het altijd bijzonder dat veel wezens van hier echt tegen haar praatten ondanks haar zo totaal afwijkende uiterlijk. Iedereen hier was kort, spichtig, en bleek van huid en

haar. Zij zelf was voor Zonnewereldbegrippen niet groot, maar haar huid was donker vergeleken bij iedereen hier, en haar donkerbruine haar en blauwe ogen waren hier ook een bezienswaardigheid. Gerda knikte naar de moeder. Dat was genoeg. Overbodige woorden gebruiken werd hier niet gewaardeerd. Alleen als er niemand in de buurt was behalve Neremli kon Gerda nog wel eens wat meer praten, maar vaak deed ze dat niet meer.

Na het eten stond Neremli op en keek Gerda aan. "Kom." Gezamenlijk liepen ze terug naar de plek waar Gerda wakker was geworden. Neremli ging op het bed zitten en keek een beetje verdrietig. "Terug..." zei ze. Ja, ze moesten weer terug naar die andere wereld. Daar waren problemen aan te pakken.

Gerda knikte. Zij voelde zich ook een beetje verdrietig. Hier was alles zo rustig en harmonieus. Nu moesten ze terug naar de wereld waar alles veel hectischer was. Ze vond haar eigen kleren in een hoek. Toen ze die aanhad stond Neremli op en kwam bij Gerda staan. De groene waas verscheen. Gerda raakte Neremli's hand even aan. "Wacht," zei ze. Neremli knikte.

Aan de andere kant van de waas lag de kamer onder de molen er verlaten bij. Gerda opende de deur en liep een stuk de trap op. "Verdomme," mopperde ze toen ze licht zag. Dat betekende dat Neremli tot die avond in haar schaduwwereld moest blijven. Met een zucht keerde ze terug naar de kamer en stapte weer door het portaal.

Neremli las het slechte nieuws op Gerda's gezicht. "Zon..." Ze sloeg haar armen om Gerda heen en legde

haar hoofd tegen Gerda's schouder. Even stonden ze zo stil. Ze zouden elkaar een tijdje moeten missen. Neremli stapte achteruit en raakte Gerda's lippen even aan. "Voorzichtig. Poepie."

"Beloofd. Poepie."

Ze glimlachten allebei, maar vrolijkheid zat er niet achter. Gerda draaide zich om en stapte door de groene waas die achter haar verdween.

In de kamer onder de molen had ze eerst even tijd nodig om wat tranen uit haar ogen te wrijven.

4. De wapens worden opgenomen.

Ashna dook over Rob heen om de twee telefoons op het nachtkastje het zwijgen op te leggen. Ze zei iets lelijks in het Surinaams en toen in het Nederlands: "Je wilt niet weten hoe laat het is."

"Nee. Wat ik wil is dat jij zo blijft liggen. Je voelt lekker bovenop me," zei Rob die zijn vriendin een tik op haar achterste gaf.

"Half twaalf." Ashna grinnikte om de tik maar bleef niet liggen want de telefoons waarschuwden voor nieuw onheil uit het slechte deel van de Schaduwwereld. "Ik vraag me af of Gerda en Neremli al terug zijn. Gerda was er slecht aan toe."

Rob trapte de dekens weg. "Ja. Bel haar maar. Haar telefoon moet ook zo'n herrie hebben gemaakt; ik denk niet dat je haar wakker maakt." Hij onderdrukte een rotopmerking over Neremli. Dat wezen was vannacht tenslotte best handig geweest met het opsporen van die griezels. Terwijl Ashna naar Gerda belde keek Rob op zijn telefoon wat er nou weer aan de hand was. "Godver..."

Ashna hoorde de half-onderdrukte vloek en keek naar Rob terwijl ze Gerda hoorde antwoorden. "Hé, Gerda. Ashna hier. Heb jij het ook gezien?"

"Ja. Dit is klote. Hoe komen we daar?"

"Kan je meisje niks voor ons doen?" vroeg Ashna. De zucht die uit de telefoon kwam liet haar schrikken. Gerda vertelde dat Neremli nog in de Schaduwwereld was. Ze had anders toch niets kunnen doen in het daglicht. "O. Dat is ook zo. Wat rot voor je. Heb jij een idee hoe we daar moeten komen?"

"Ben al aan het zoeken. Ik denk dat we de Kramersmolen bij Goutum moeten hebben. En daarna een heel eind lopen."

Het probleem dat de helden moesten aanpakken had zich namelijk in een klein, Fries plaatsje gemanifesteerd. Wat ze zouden aantreffen wisten ze nog niet en dat maakte het er niet makkelijker op. De molen lag ook nog eens meer dan een kilometer van waar ze moesten zijn.

Ashna hoorde Rob praten; die had Yigit aan de telefoon.

"Yigit wil weten of hij mee moet komen."

Gerda zei dat het wel goed zou zijn als Yigit erbij was; ze wisten niet wat ze tegen zouden komen. Zij zou intussen Mischa bellen.

"Goed, dan zien we jullie bij de molen. Half uur?"

Snel trokken Ashna en Rob kleren aan en maakten toen gehaast iets te eten. Dat schoot er de laatste tijd ook nog wel eens bij in.

Drie kwartier later was iedereen onder de molen. Ze besloten de hoogst nodige en meest gebruikte wapens